

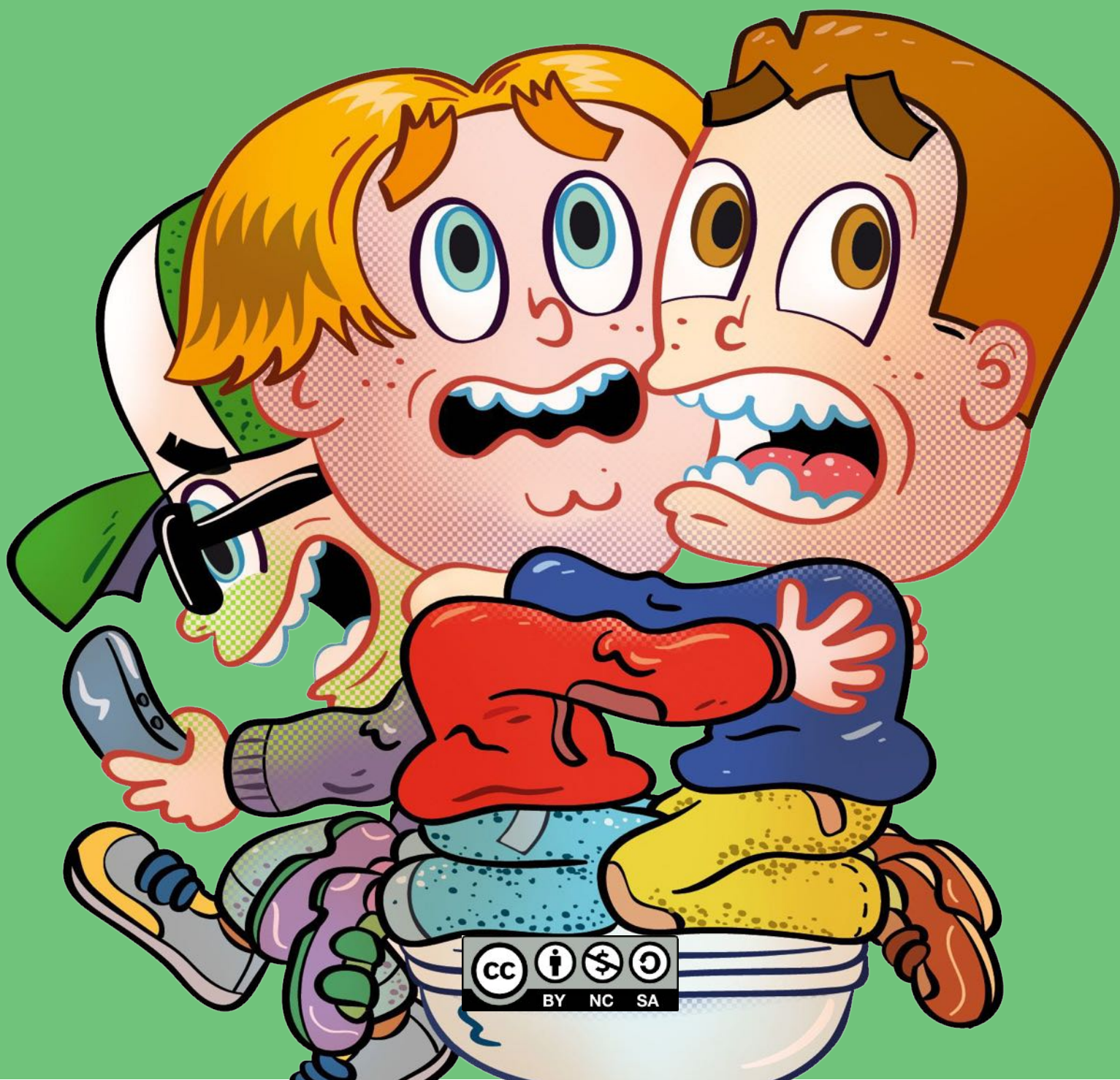
ABRAHAM CARREIRO

MATIES SEGURA

JOELIHI

LES AVENTURES D'UN CIBERPIRATA

10 HISTORIETES PER A O PAPAGAI

EL GUARDIÀ DEL COL·LEGI

Són les 12.00 hores. Joeliki està al col·legi, a classe de robòtica. Construeix un gos robot, junt amb els seus amics Vicent i Miquel. Joeliki és un xiquet d'onze anys, baixet, tímida i una mica despistat, molt aficionat als videojocs. Porta ulleres i una gorra que només es lleva per a dormir. A les vesprades, sense que ho sàpiga sa mare, acudeix a l'Escola Pirata, una escola molt especial on aprèn a ser un ciberpirata. A Joeliki el col·legi li sembla molt més avorrit que l'Escola Pirata, tret de la classe de robòtica, que li encanta.

Alguna cosa estranya, però, està passant últimament a classe de robòtica. Ricky, un misteriós alumne que ha arribat fa poc al col·legi, oculta el seu robot darrere d'un biombo i no deixa que ningú s'hi apropa. A més, el director, conegut enemic dels alumnes, entra sovint a l'aula per a parlar amb ell i gairebé sempre utilitza el mòbil per a parlar amb algú que sembla donar-los instruccions. Joeliki s'ensuma que tramen alguna cosa dolenta i fa dies que els observa.

Són les 19.30 hores. Les classes han acabat fa hores. Joeliki, Miquel i Vicent aprofiten que aquesta vesprada hi ha reunió de l'Associació de Famílies d'Alumnes per a colar-se en el col·legi i entrar a l'aula de robòtica, amb el propòsit de descobrir el misteriós robot de Ricky. Sense encendre els llums, per a no cridar l'atenció, caminen sigil·losament fins al biombo, l'aparten amb cura i... descobren un robot espectacular! Té forma humana! Vicent, el qual és molt curiós, comença a toquetar-lo i, en prémer un dels botons, s'encenen unes llumetes i el robot es posa en marxa!

—Bon dia. Soc CC4, el nou guardià del col·legi —es presenta el robot, amb

una veu greu i inquietant—. La meua missió és mantenir l'ordre a l'escola. Són les 20.03, no haurien d'estar ací a aquesta hora. És un comportament inadmissible. He de detenir-los, conduir-los a l'aula de càstig i comunicar-ho al director.

CC4 comença a caminar cap a ells. Joeliki i els seus amics posen taules i cadires a fi de barrar-li el pas, però, deixant-los bocabadats a tots tres, el robot supera els obstacles amb uns salts acrobàtics al·lucinants... El robot fa *parkour*! No serà fàcil escapar-se'n! Els tres corren fins al bany i es refugien en un dels vàters, tancant-ne la porta i confiant que el robot no els trobe.

Joeliki trau de la butxaca el seu *magicphone*, un supertelèfon mòbil que pot fer quasi de tot, per a intentar accedir al sistema intern del robot i desactivar-lo. No ho aconsegueix, perquè, per a accedir-hi, cal posar una contrasenya i no sap quina és. Mentrestant, el robot ha arribat al bany! És a punt d'enxampar-los! Joeliki pensa en Ari, una amiga de l'Escola Pirata, i li escriu per Telegram:

Joeliki: Necesito ajuda!!!

Ari: Què passa???

Joeliki: Em persegueix un robot!! No puc accedir a ell i desactivar-lo perquè no sé la contrasenya!!

Ari: Ok. Et passo una app genial per a crackejar contrasenyes

Ari: Cracker.gz

Ari: Descomprimeix-la, executa-la i a crackejar!

Joeliki: Gràcies!!!

El robot guardià està comprovant tots els vàters: obri una porta, una altra... i PAM! Obri la d'ells! Miquel i Vicent s'abracen i criden, espantats! El robot allarga el braç per tal d'agafar-los, però, just en eixe moment, Joeliki aconsegueix *crackejar* la contrasenya, accedir al panell de control de CC4 i apagar-lo. Ha anat d'un pèl!

L'endemà, el director i Ricky es disposen a presentar la seua creació davant de tot el col·legi. Hi ha una gran expectació a la sala d'actes. Engegen el robot, i aquest, en lloc de presentar-se com el nou guardià del col·legi, es posa a ballar el Ball Pla de forma molt graciosa! Tothom esclafeix a riure, menys el director i Ricky, els quals no entenen què està succeint i es recaragolen de ràbia. El seu robot ha estat *hackejat*!

Joeliki està content, aquesta vegada ha guanyat la partida, però encara queden moltes més partides per jugar i misteris per resoldre. Quina és la vertadera història de Ricky? Amb qui parlava el director per telèfon a l'aula? Algú mou els fils des de l'ombra? Continuarà!

EL PROFE CENTULO, YOUTUBER

Són les 18.00 hores. El gran professor Centulo està parlant a la sala d'actes de l'Escola Pirata. Tothom escolta amb molta atenció. Joeliki està assegut al costat d'Ari, la seua companya inseparable d'aventures pirates.

—He de dir-vos una cosa, piratetes... —diu Centulo—. He organitzat un torneig d'esports per a demà a la vesprada. Què us sembla?

—Visca! —criden tots els xiquets alhora.

—Però això no és tot! —continua el professor—. Retransmetré el torneig pel meu canal de *YouTube* per a recaptar diners per a la Viquipèdia. Coneixeu aquesta enciclopèdia lliure i gratuïta, veritat?

—Sí! —tornen a cridar els xiquets.
—La Viquipèdia és un exemple d'ètica *hacker* i del que podem fer els ciberpirates! —explica Centulo—. Els *hackers* no sols creem virus, com diuen les males llengües, he, he... També defensem la intel·ligència col·lectiva i col·laborem en projectes lliures com la Viquipèdia. Així que, piratetes, la retransmissió ha de ser un èxit mundial! Us espero demà!

L'endemà al matí, Joeliki va al col·legi. Li agradaria convidar al torneig Ricky, el misteriós alumne acabat d'arribar, al qual tan bé se li dona la robòtica. Li ho comenta a Ari, però ella no es fia d'ell, intueix que amaga quelcom i no vol que sàpiga on és l'Escola Pirata; podria ser una imprudència. Decideixen tramatar un pla a fi de descobrir qui és Ricky realment i saber si poden fiar-se d'ell o no.

En acabar les classes, Ari i Joeliki esperen Ricky a l'eixida del col·legi i el conviden a

participar en el torneig. Ell accepta i els tres marxen cap a l'Escola Pirata, o això creu Ricky... Ari va en patinet elèctric i Joeliki i Ricky a peu. Tot rutlla segons el pla previst. Després d'una estona caminant, es detenen davant d'un edifici abandonat. Hi entren i pugen per unes escales fins a l'últim pis. Està molt fosc i Ari i Joeliki encenen les llanternes dels seus *magicphones*. Li fan creure que l'Escola Pirata es troba allí amagada, a resguard de la policia i de Mr. Virus, el seu major enemic. Mentre li mostren l'espai, Joeliki es fixa que Ricky, dissimuladament, ha fet servir el seu mòbil un moment. Pocs minuts després, comencen a sonar unes sirenes. És la policia! Ricky els ha traït! Ha estat ell qui l'ha avisada, però, en fer-ho, ha caigut en la trampa d'Ari i Joeliki i s'ha delatat. El pla ha funcionat a la perfecció!

—Has avisat tu a la poli, veritat? Ja em pareixia que no eres de fiar. Segur que treballes per a Mr. Virus! —li etziba Ari, enfadada.

—No treballo per a Mr. Virus... soc el seu nebot! I acabem d'assestar un cop brutal a la Resistència Pirata! Heu begut oli! —exclama Ricky, exultant.

—Això és el que tu et penses! Mai no trobareu l'Escola Pirata! Has caigut en una trampa! T'hem enganyat, babau! L'escola està molt lluny d'ací, ha, ha, ha! —riu Ari.

—Ui, sí, quina trampa més bona! La poli és a baix. En un moment estaran ací, i, quan troben els vostres *magicphones*, us detindran! Segur que tenen moltes ganes d'interrogar dos membres de la Resistència Pirata! —replica Ricky, amb un somriure maliciós.

Els policies ja estan pujant les escales. Estan a punt d'arribar al pis on són Ari, Joeliki i Ricky. De sobte, Ari, lluny de parilitzar-se per la por, trau de la motxilla dues màscares, una per a ella i l'altra per a Joeliki, munten en el patinet i fugen de l'edifici per una rampa. També tenien pensada una fugida d'emergència! Al carrer, la policia els persegueix amb diversos cotxes. Joeliki, seguint el pla establert amb l'Ari, es trau el *magicphone* i escriu al professor Centulo:

Joeliki: Centulo, no retransmetes el campionat d'eSports per *YouTube*!

Centulo: Com que no?? Què t'empatolles??

Joeliki: Fes-me cas! Emet l' streaming que vaig a fer ara mateix. Per cert, necessitem ajuda! Com veuràs, ens persegueix la poli!!!

Centulo: I això?? En quin embolic us heu ficat, piratetes! Compteu amb mi!

Joeliki utilitza el seu *magicphone* per a emetre la persecució en directe per *streaming*. Centulo, al seu torn, la retransmet pel seu canal de *YouTube*. El vídeo de seguida corre per les xarxes. El canal trau fum! El nombre d'espectador puja a un ritme vertiginós! Mentrestant, Centulo *hackeja* els cotxes autònoms sense conductor que circulen per la ciutat i els teledirigeix, des del seu ordinador, contra els cotxes de la policia per a entorpir la persecució. A més a més, també *hackeja* els semàfors per a ajudar Joeliki i Ari en la seua escapada, i acaba creant-se un enorme caos circulatori. La policia es queda atrapada en un embús, i Joeliki i Ari aconsegueixen, per fi, despistar-la! Ha passat el perill!

En arribar a l'Escola Pirata, són rebuts amb aplaudiments: l'*streaming* de la persecució emès pel canal de *YouTube* ha tingut milions d'espectadors i han aconseguit recaptar moltíssims diners per a la Viquipèdia. Tot siga per la intel·ligència col·lectiva!

LA VIDEOTRUCADA

Són les 13.00 hores. Joeliki és a classe de matemàtiques, però, en comptes d'escoltar les explicacions de la professora, està pensant en Estela, una amiga del Brasil que ha conegut fa poc a Facebook. Han quedat per a fer una videotrucada aquesta vesprada i Joeliki està una mica nerviós. És la primera vegada que es veuran en directe, i no és el mateix veure's i parlar per la *webcam* que comunicar-se a través d'un xat.

–Joeliki, quin número va ací? –pregunta la professora.

–Eeee... avui és cinc de desembre –respon Joeliki, tornant en si.

–No t'estic preguntant en quin dia estem, Joeliki! Estem fent fraccions! Estàs als núvols! Estàs enamorat o què?

Riiing! Sona el timbre que indica la fi de les classes i salva Joeliki, tot enrojolat, de contestar. Són les 14.00 hores i tots els xiquets caminen cap a l'eixida del col·legi. Joeliki va parlant amb Miquel i Vicent sobre el que acaba de passar a la classe de matemàtiques.

–Però com dius cinc de desembre?! Que empanat! Ha, ha, ha! –exclama Vicent entre rialles.

–Estava pensant en una amiga que vaig conèixer al Facebook. Hem quedat aquesta vesprada per a fer una videotrucada i estic nerviós, és la primera vegada que ens veurem en directe.

–Uuuuh... Estàs fet un casanova! –deixa anar Vicent.

–A mi em faria por conèixer gent per Internet –diu Miquel, poregós, com és habitual en ell–. Mai no saps amb qui estàs parlant realment, ja que la foto del perfil pot no ser seua i pot estar enganyant-te.

–Estic segur que Estela no m'amaga res. Demà us conto com ha anat la videotrucada, ara he de marxar, que tinc pressa!

Joeliki s'acomia dels seus amics i se'n va cap a casa. Ha quedat amb Estela a les 15.00 hores per a fer la videotrucada i va just de temps. Cap dels tres amics s'ha adonat que, mentre parlaven, Ricky estava amagat darrere d'un matoll i ha gravat amb el mòbil tota la conversa, la qual envia a algú.

Joeliki: Vaig cap a casa!

Estela: TOP, TOP

Joeliki: Quines ganes de veure't!!!

Estela: Jo també!!!

Joeliki: 😊 😊

De sobte, Joeliki alça la vista del *magicphone* i veu davant d'ell una xiqueta amb cabell de color violeta i amb unes ulleres grans i rodones. Pareix que està perduda. Joeliki es fixa en la gorra que porta, li agrada: és roja, amb unes xicotetes ales en els costats i amb el nom d'Arale escrit al davant.

La xiqueta s'adona que Joeliki l'observa i s'adreça a ell:

–Hola! –diu la xiqueta, amb una veu suau i dolça–. He quedat amb la meua mare a l'albereda, però no sé arribar-hi. Pots ajudar-me?

Joeliki li indica com arribar-hi, però la xiqueta diu que no s'hi aclareix i li demana si pot acompanyar-la. Joeliki té pressa, en pocs minuts hauria d'estar a casa per a fer la videotrucada, però davant la insistència de la xiqueta, decideix guiar-la fins a l'albereda. Quan hi arriben, no hi ha senyals de la mare per enlloc, i la xiqueta suplica a Joeliki que s'espere amb ella un momentet, fins

que arribe sa mare, perquè li fa por quedar-s'hi sola. Ell, tot i que probablement arribe tard a la cita amb Estela, s'apiada de la xiqueta i accepta quedar-se amb ella. Mentre esperen, la xiqueta es treu la gorra i deixa al descobert una petita antena que ix del seu cap.

–Oh! I eixa antena? –pregunta Joeliki, estranyat.

–Ups! És per a escoltar-te millor! –respon la xiqueta mentre es posa de nou la gorra.

–I eixa llum roja que brilla en els teus ulls? –torna a preguntar Joeliki–. Sembles un robot! –exclama, intrigat.

–És per a veure't millor!

–I el cable que t'ix de baix la llengua per a què és?

–Per a menjar-te millor, hi, hi! –cria la xiqueta i deixa anar unes riallades inquietants.

A Joeliki no li ha fet gens de gràcia. S'ha sentit com la caputxeta, a mercè del llop. Està incòmode i vol marxar. A més, fa tard. Li diu que ho sent, però que ha d'anar-se'n. A l'últim moment, quan Joeliki ja s'hi allunyava, la xiqueta li demana el mòbil per a trucar la seua mare, petició a la qual el jove *hacker* no pot negar-se, amb l'esperança que, un cop feta la trucada, podrà marxar sense més contratemps. D'improvís, la xiqueta li dona un bes a la galta a Joeliki i fa un *selfie* per a retratar el moment.

–Ha, ha, ha... Quina foto més bona! Segur que li encantarà a la teua ciberamiga quan li l'envie... –diu la xiqueta, aquesta vegada amb una veu greu i ronca, molt diferent de la d'abans.

–Reconec aquesta veu! Ets tu, Mr. Virus! Maleït sigues! Estàs controlant a distància aquest robot amb forma de xiqueta per a torpedejar la meua cita amb Estela, veritat? –exclama Joeliki emprenyat mentre intenta treure-li el mòbil a la xiqueta robot-. Trau! Esborra la foto! No permetré que li l'envies!

Fruit d'un cop fortuït, el cap de la xiqueta robot ix volant i els cables del coll tiren espurnes. Joeliki agafa el mòbil i se'n va corrent, mentre M. Virus el maleeix des del cap de la xiqueta, el qual està tirat a terra. El jove *hacker* no té temps d'arribar a casa i fer des d'allà la videotrucada, però, per sort, té el *magicphone* i pot fer-la pel camí. Seu en un banc d'una plaça tranquil·la i truca Estela. Ella respon i, per fi, són cara a cara! Es veuen! Quina emoció! Joeliki li conta tot el que li acaba de succeir, però ella ho troba molt surrealista i no s'ho acaba de creure.

–No serà que ho has somiat? –li pregunta Estela, incrèdula.

–Et prometo que és veritat! Si conegueres Mr. Virus, em creuries! Està boig i sempre vol fer-me la guitza! Em té mania! –explica Joeliki, content de poder veure Estela en directe per primer cop.

TIR AL PLAT BOIG

Són les 9.45 hores. Toca canvi de classe i, mentre ix la professora de biologia i entra el professor d'història, Joeliki repassa el quadern, assegut al seu lloc. Se li apropa Ricky amb actitud amigable.

–Hola, Joeliki! Sé que penses que estem a costats oposats, però jo passo del meu oncle. N'estic fart, d'ell. M'agradaria que fórem el passat... Saps què, el Ramon m'ha tornat avui un videojoc de realitat virtual de la Play. Està molt *guai*; si vols, te'l deixo.

Joeliki no sap si confiar en ell, ja que, a pesar de les bones maneres, segueix sent el nebot de Mr. Virus. I, a més a més, ja els va parar una trampa, a Ari i a ell mateix, no fa gaire. Així i tot, després de pensar-s'ho uns segons, decideix donar-li un vot de confiança.

–D'acord, deixa-me'l. Pareix divertit –diu Joeliki, amb un somriure franc.

–En classe de biologia has dit que tens pànic a les aranyes, no? –pregunta Ricky, curiós.

–Sí, em donen molt de fàstic.

–Fantàstic. Així, segur que t'agradarà el joc, ja veuràs... –fa Ricky, esbossant un somriure sinistre.

Són les 18.30 hores. El col·legi ja s'ha acabat i Joeliki és a la sala de videojocs de l'Escola Pirata junt amb Ari

i Ivan el Bucaner. Té moltes ganes de provar *Tir al Plat Boig*, el joc que li ha deixat Ricky. No ha jugat mai a un videojoc de realitat virtual i vol saber com són. Ari li posa les ulleres de realitat virtual i Ivan li col·loca els auriculars. Li expliquen com utilitzar el *magicphone* com a comandament de la videoconsola. Joeliki ja està a punt per a endinsar-se en el món virtual. Comença el joc!

Sembla molt real, és com caminar pel camp: pots tocar l'herba, veure els insectes volar, pujar als arbres... Fins i tot s'escolta cantar als ocells! Joeliki està aclaparat davant de tant de realisme! Veu una taula i s'apropa a ella. A sobre hi ha un tirador i un cistellet amb pedres xicotetes i rodones. Una màquina llançaplats, que es troba uns metres més endavant, comença a tirar-li plats: si li peguen, perd vida; si els destrueix d'una pedrada, guanya punts. A fi d'esquivar els plats, Joeliki s'amaga darrere de la taula. Cada cop apareixen més màquines llançaplats i el joc es complica molt! Joeliki està molt concentrat: s'amaga, destrueix els plats que pot, carrega el tirador amb les pedretes i torna a posar-se darrere de la taula. A Ari i Ivan el joc els pareix avorrit i se'n van de la sala de videojocs. Després d'una estona jugant, Joeliki està cansat i una mica marejat, i decideix seure en el sofà que té just al darrere. Tanca els ulls i intenta tranquil·litzar-se, però el cap li dona moltes voltes.

Quan tot semblava tranquil, el *magicphone* comença a vibrar. El sistema de seguretat del mòbil intenta bloquejar una amenaça. Joeliki torna en si en sentir les vibracions, i, encara una mica endormiscat, descobreix unes xicotetes aranyes robot intentant penetrar en el seu telèfon. Joeliki entra en pànic! Té fòbia a les aranyes, també a les aranyes robot! Se les treu de sobre, però n'hi ha tantes que no pot amb elles! De sobte, escolta una veu que li resulta molt familiar: «Joeliki, no tingues por. La por mata la ment. La por és com una petita mort que duu a la destrucció total. Pots vèncer-la si actues amb determinació. Dispara al contenidor d'escombraries d'on ixen les aranyes. Ràpid! El tens davant teu!». Joeliki triga uns segons a reaccionar, però, mentre les aranyes robot puguen pel seu cos, agafa el tirador, el carrega amb pedretes i es posa a disparar entre crits al contenidor d'escombraries fins que aquest esclata. A l'acte, totes les aranyes robot desapareixen.

En escoltar els crits, Ari i Ivan el Bucaner entren corrent a la sala de videojocs i, sorpresos, veuen que la Play Station 4 està en flames. Joeliki encara tremola pel moment tens que acaba de viure. Li treuen les ulleres de realitat virtual i els auriculars, i l'aprenent de ciberpirata s'adona que tot era part del videojoc! Les aranyes robot no eren de debò! Ricky ha tornat a jugar-li una mala passada: tot ha estat una tretxa de mal gust de Mr. Virus i el seu nebot per a fer-li la guitxa i, de passada, intentar infectar el seu telèfon màgic amb aranyes robot. Afortunadament, aquesta vegada Joeliki ha aconseguit vèncer la por a les aranyes i ha guanyat la partida. De qui era, però, la veu tan familiar que l'ha ajudat? Per què ho ha fet? Ho descobrirem en el pròxim capítol!

Són les 18.00 hores. Joeliki i Ari són a la sala d'actes de l'Escola Pirata, asseguts juntament amb els altres xiquets de l'escola. Han estat convocats d'urgència. Sobre l'escenari, hi són els professors Hack, Centulo i Cornèlia i també el director, el vell i estrambòtic Barbablanca.

–Bona vesprada, nens i nenes –comença a parlar la professora Cornèlia–. L'altre dia, quan Joeliki jugava al *Tir al Plat Boig* en la Play Station 4, es va produir una incursió no identificada en la xarxa de l'escola. Algú va burlar el nostre *firewall*. No sabem si la intrusió va ser obra de Mr. Virus o de la policia, però, fora qui fora, la situació és crítica: el nostre servidor, amb les identitats secretes dels membres de la Resistència Pirata, va quedar al descobert i el nostre anonimats està en perill. No vull crear falses alarmes, però hem d'estar preparats per al pitjor: la policia podria caure sobre nostre en qualsevol moment.

La por s'estén entre els xiquets. Tothom està molt preocupat per la situació, tothom excepte Joeliki, el qual va escoltar l'intrús mentre jugava i li va semblar una veu familiar, incapaç de fer-los cap mal. El menut ciberpirata s'arma de valor, s'alça i es posa a parlar davant de tots:

–No hem de tenir por! Siga qui siga, és un amic, no un enemic! N'estic segur! L'intrús em va parlar i només volia ajudar-me!

–Joeliki té raó –intervé l'intrèpid Màverick, des del final de l'auditori, mentre camina cap a l'escenari, vestit amb una gavardina, un barret i un misteriós maletí–. La persona que va superar el *firewall* no és el nostre enemic. Ni Mr. Virus ni la policia podrien fer-ho, no els veig capaços d'esquivar el nostre sistema de seguretat. De fet, només conec una persona capaç d'aconseguir-ho: la mateixa persona que va crear la xarxa de l'Escola Pirata –s'escolten murmuris de sorpresa a la sala d'actes–. Sí, em refereixo a Sinapsi, el millor *hacker* de tots els temps!

–Això és impossible! Sinapsi és mort fa anys! –exclama la professora Cornèlia, incrèdula.

–Per a Sinapsi, no hi havia res impossible –diu Barbablanca–. Per què, doncs, hauria de ser impossible que tornara d'entre els morts? Hi, hi... No ho havia pensat, però ara ho veig clar: no tinc cap dubte que va ser ell l'intrús. Tot encaixa! Quin ensurt ens ha donat el bandarria, hi, hi! En fi, tot aclarit. Vinga, donem per acabada la reunió, que he d'anar a regar les meues plantes.

En sortir de la sala d'actes, Màverick demana a Joeliki que l'acompanye. Entren a un despatx.

–Ton pare em va donar aquest maletí abans de morir, i em va dir que te l'entregara quan estigueres preparat... Crec que eixe moment ha arribat –diu Màverick, lliurant-li el maletí.

Joeliki, sorprès, posa el maletí damunt de la taula i l'obri. A dins, hi ha un petit ordinador

portàtil, un estrany casc amb ulleres de realitat virtual incorporades i un paperet, que té escrit a mà una adreça web, el nom de Joeliki i una contrasenya. Sense que Màverick diga res més, Joeliki intueix què ha de fer: encén l'ordinador, obri un navegador i escriu l'adreça web del paperet i prem la tecla «intro». A l'instant, es carrega una pàgina en blanc amb dos requadres: en un escriu «Joeliki» i en l'altre, la contrasenya. La pantalla es posa completament en negre. Joeliki no sap si s'ha produït un error, potser ha escrit mal la contrasenya. Abans, però, que òbriga la boca, Màverick li posa amb delicadesa el casc de realitat virtual.

De sobte, Joeliki es troba a la casa d'estiu que els seus avis tenen a prop d'un llac. Fa un dia esplèndid, amb un sol radiant. El jardí és ple de flors de tots els colors imaginables. Li crida l'atenció una persona que està al lluny, pescant a la riba del llac, i s'acosta cap a ella. A mesura que s'hi apropa i pot distingir les faccions del pescador, es frega els ulls amb les mans i se'n fa creus: és el seu pare, tal com el recorda!

–Papà! –cria Joeliki, emocionat per tornar-lo a veure.

–Joeliki! Per fi estàs ací! –exclama el seu pare mentre l'abraça amb força.

–Però no estaves mort? –pregunta Joeliki, desconcertat.

–Sí i no. Fa quatre anys que el meu cos va perdre la batalla contra la malaltia, però, abans de morir, vaig descarregar la meua consciència i els meus records, i vaig crear una intel·ligència artificial a la meua imatge i semblança per a viure a la Xarxa. Soc una mena de fantasma cibernètic que pot moure's lliurement per Internet, i tot aquest temps he estat ajudant-vos, a la mamà i a tu, sense que vos n'adoneu.

–Ara ho entenc! Vas ser tu qui em va ajudar l'altre dia, veritat? Tu ets l'intrús que va burlar el *firewall* de l'Escola Pirata! Això vol dir que... tu ets el gran Sinapsi! –exclama Joeliki, sorprès.

–Sí, jo soc Sinapsi. Abans eres massa xicotet per a revelar-te la meua identitat secreta i parlar-te de la Resistència Pirata, però Màverick i jo hem seguit de prop els teus passos,

i ha arribat el moment que conegues el secret que hem guardat aquests anys. Vull que sàpigues que estic orgullós de tu, fill meu. Seràs un gran *hacker*. Aprofita el temps a l'Escola Pirata i no oblides que el més important d'un *hacker* és el seu cor i... –de sobte, Sinapsi deixa de parlar i posa els ulls en blanc–. Perdona, he de marxar corrents: la teua mare ha activat un virus i em necessita.

A l'acte, el pare desapareix. Joeliki s'ha quedat sol en aquell món virtual, així que decideix treure's el casc i tornar a la realitat. Just després de fer-ho, li arriba un missatge al seu *magicphone*. Obri el Telegram:

Sinapsi: Ara podem estar en contacte!! Sempre estaré al teu costat!!

Joeliki: Genial, papà!!! És increïble saber que estàs per ací!!!

PER AARON SWARTZ!

Són les 17.30 hores. Joeliki i Ari acaben d'arribar a l'Escola Pirata, i, de seguida, s'adonen que alguna cosa estranya està passant: tothom és al passadís, esperant quelcom amb gran expectació.

—Ivan, què passa? —pregunta Ari a Ivan el Bucaner.

—No està clar, però sembla que alguna cosa molt grossa! —respon Ivan.

Davant d'ells, passa un grup de persones vestides amb roba oriental, que a Joeliki li recorden els *jedi* de la *Guerra de les galàxies*, amb la diferència que a la cintura, en comptes d'un sabre làser, porten un *magicphone*. Es dirigeixen, amb pas decidit, al despatx de Barbablanca, el director de l'escola.

—Ostres! Són els Guerrillers de l'Open Access! —exclama Ari, emocionada.

—Qui? —pregunta Joeliki, sorprès.

—Són un grup de *hackers* dedicats a alliberar tota mena de coneixement engarjolat per les normes de la propietat intel·lectual i el *copyright*. No ho fan per a guanyar diners, tan sols volen un món més just. El *magicphone* és la seua clau per a tot, viuen sense diners ni possessions —explica Ari.

De sobte, apareixen pel passadís un altre grup de persones: aquests porten una granta taronja, un casc amb un llum frontal i molts cables enrotllats i enganxats al cinturó. Duen carretons plens d'ordinadors. Els acompanya el Manyós, el tècnic gegant de l'Escola Pirata. També es dirigeixen al despatx de Barbablanca.

—Oh! Aquests són els Miners del Ciberespai! Es dediquen a minar criptomonedes per a fins solidaris. Els Guerrillers i els Miners, junts! Ací s'està covant alguna cosa molt gran! —exclama Ari, eufòrica.

Joeliki està aclaparat davant d'aquests moviments tan inusuals. Ningú sap què passa, els professors no contenen res. Hi ha un secretisme intrigant. Què fan a l'Escola Pirata els Guerrillers de l'Open Access i els Miners del Ciberespai? Ari, després de preguntar discretament a algunes companyes, pareix que té la resposta: s'ha posat en marxa l'operació secreta «Bitcoins per Aaron Swartz». És una missió molt delicada, que s'ha d'executar amb celeritat, perquè, si són descoberts, haurien d'avortar-la immediatament. La missió consisteix a reunir un milió de bitcoins en vint-i-quatre hores. El que Ari no ha pogut descobrir és per a què es volen els diners. Això és un secret.

Joeliki té curiositat per saber qui és Aaron Swartz. Pensa que deu ser algú important, ja que l'operació es fa en el seu nom, però li fa vergonya admetre que no el coneix i preguntar. Li crida l'atenció un fet ben insòlit: tothom que parla d'Aaron Swartz, somriu i plora alhora. Per què s'emociona tant la gent només amb dir el seu nom? Joeliki decideix preguntar-li al seu pare mentre camina de tornada a casa.

Joeliki: Papà, qui és Aaron Swartz?

Sinapsi: :-) :_(

Joeliki: Tu també!!! Per què tothom somriu i plora en parlar d'ell??

Sinapsi: Perquè ell era «el xiquet d'Internet». Tothom l'estimava.

Creia que Internet podia ajudar a fer un món millor i va lluitar per això fins a la seua mort. Busca'l a DuckDuckGo.

Joeliki: Ok. Ho faré. Gràcies, papà!

L'endemà, Joeliki aprofita que és a l'aula d'informàtica per a cercar informació sobre Swartz... Va ser un gran *hacker*! Va participar en el disseny dels RSS, en la creació de l'arquitectura de Creative Commons i en molts altres projectes, i va ser un activista de l'Open Access i la Internet lliure. La seua mort va ser un cop molt dur per a la comunitat *hacker*. Joeliki vol col·laborar en la recaptació de bitcoins i busca aixetes de criptomonedes. Hi ha webs que donen bitcoins per realitzar xicotetes tasques. Ricky, el qual des del seu lloc pot veure la pantalla de Joeliki, l'espia. Sospita que Joeliki i els seus amics de l'Escola Pirata tramen alguna cosa i avisa el seu oncle, el malvat Mr. Virus.

Són les 18.00 hores. Joeliki arriba a l'Escola Pirata. Tothom està convocat a la sala d'actes. Sobre l'escenari estan els professors, el director Barbablanca, els Miners i els Guerrillers.

—Mr. Virus ha intentat *hackejar* el nostre moneder virtual —comença a parlar la professora Cornèlia—, però hem neutralitzat el seu atac. Estem contents d'anunciar que hem aconseguit recaptar un milió de bitcoins, els quals han servit per a comprar les patents dels medicaments i de les vacunes més importants, per tal d'alliberar-les i que tot el món pugui accedir a elles gratuïtament. Els més pobres també tenen dret a la salut!

Per Aaron Swartz!

—Per Aaron Swartz! —responen tots i totes a l'uníson, feliços i amb llàgrimes als ulls.

Són les 9.00 hores. Joeliki és al col·legi, a classe de Coneixement del Medi. La professora està explicant una activitat que sembla molt interessant: han d'organitzar-se per grups i fer, cada un d'ells, un vídeo sobre el canvi climàtic.

–El vídeo ha de mostrar un exemple de com els éssers humans estem destruint el planeta –diu la professora–. Les càmeres de vídeo del col·legi són a la vostra disposició. Teniu total

llibertat per a fer el que vulgueu, però us adverteixo que no podeu utilitzar imatges protegides amb *copyright*. Robar imatges enregistrades per altres persones és pirateria i no consentiré que, en la meua classe, es piratege res. Qui ho faça, tindrà un zero. Avisats esteu!

Joeliki ha format grup amb els seus amics Vicent i Miquel. Han estat els primers a aconseguir una càmera i ara estan asseguts junts, parlant sobre el vídeo que han de fer.

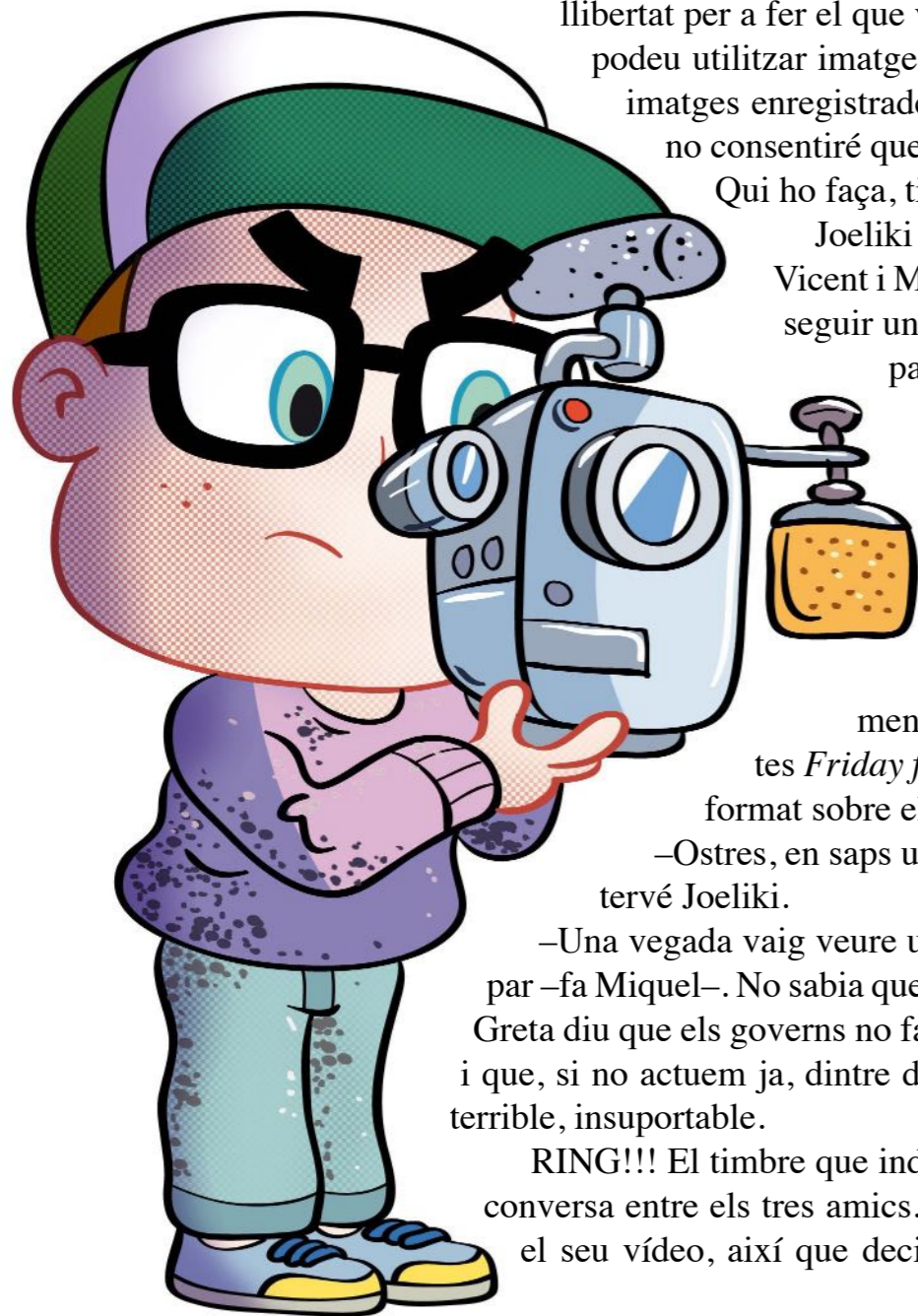
–El canvi climàtic és això del que parla la Grenya Tuner eixa, no? –pregunta Vicent, un poc perdut.

–Greta Thunberg –el corregeix Miquel–. Sí, s'ha fet famosa per alertar dels perills de l'escalfament global i per promoure les protestes *Friday for Future* –afegeix Miquel, ben informat sobre el tema.

–Ostres, en saps un munt, de la Greta Thunberg! –intervé Joeliki.

–Una vegada vaig veure un vídeo d'ella a Youtube i vaig flipar –fa Miquel–. No sabia que la situació del planeta era tan greu. Greta diu que els governs no fan res per a solucionar el problema, i que, si no actuem ja, dintre de pocs anys la vida a la Terra serà terrible, insuportable.

RING!!! El timbre que indica la fi de les classes interromp la conversa entre els tres amics. Encara no tenen clar de què anirà el seu vídeo, així que decideixen quedar aquesta vesprada a

casa de Joeliki per a fer el treball. Tots tres aprofiten el canvi de classe per a anar al bany, i, mentrestant, Ricky, sense que ningú el veja, agafa la càmera, la qual s'han deixat alegrement sobre la taula, i li lleva la targeta de memòria, element fonamental per a poder gravar. És un sabotatge!

Són les 16.30 hores. Joeliki és a casa, jugant una partida a la Play Station 4, fent temps fins que arriben Miquel i Vicent. La seua mare fa ioga a la seua habitació, aliena a tot. De sobte, sona el timbre. Són ells, per fi!

Després d'una hora xerrant, dient idees, en troben una que els agrada als tres: faran un vídeo de «pissarra blanca», d'aquells en què ix una mà dibuixant mentre una veu en *off* narra la història. Contaran la tragèdia d'una cria d'os polar que, després de trencar-se el tros de gel on es trobava, comença a allunyar-se irremeiablement de la glacera, des d'on crida, impotent, la mare. Reparteixen les tasques: Miquel dibuixarà, Vicent posarà la veu i Joeliki ho enregistrarà amb la càmera. Però, quan es disposen a gravar, Joeliki s'adona que la càmera no funciona... No té targeta de memòria! No saben que és Ricky qui els ha fet la guitza! Els tres amics es queden alacaiguts, ja que, si no presenten el vídeo demà, la professora els posarà un zero. Joeliki sospesa la possibilitat d'utilitzar el seu *magicphone* per a gravar el vídeo, però opta per ser caut i mantenir en secret la seua existència. A Joeliki li ve al cap Aaron Swartz. Quan va cercar informació sobre ell, va descobrir que havia col·laborat amb Creative Commons, una organització que promou llicències per a compartir i reutilitzar creacions d'altres. Eureka! A Joeliki se li acut com solucionar el problema.

–Tranquils, amics, jo me n'ocupo, del vídeo. Podeu marxar a casa. Demà el duré a classe. Us ho prometo. Confieu en mi.

Miquel i Vicent es miren estranyats, i, tot i desconèixer la idea de Joeliki, decideixen confiar en ell. Tanmateix, com encara és d'hora per marxar, juguen una estona a la videoconsola. S'ho passen pipa!

L'endemà, a classe de Coneixement del Medi, Joeliki entrega el vídeo a la professora amb un *pendrive*. Aquesta el connecta a l'ordinador, troba el vídeo i l'obri, fent-lo visible per a tothom a la pantalla del projector. És un vídeo espectacular! Imatges reals, enregistrades al Pol Nord, que contenen la història d'una cria d'os polar que se separa de la seua mare sobre un tros de gel a la deriva.

–El vídeo està molt bé Joeliki, però tot el teu grup té un zero –diu la professora, enfadada–. Ja us vaig avisar que no es podien piratejar imatges, i està més clar que l'aigua que aquestes imatges no les heu gravat vosaltres...

–No hem piratejat res, profe! Aquestes imatges no tenen *copyright*, sinó *copyleft*, que és diferent. Tenen una llicència Creative Commons que permet reutilitzar-les si no és per a ús comercial. I està més clar que l'aigua que fer un vídeo per a classe no és fer-ne un ús comercial...

Tota la classe, inclosa la professora, es queda bocabadada amb la resposta de Joeliki. El petit aprenent de ciberpirata està convertint-se en un gran *hacker*! Ricky es mor de ràbia! Un altre cop Joeliki se'n surt airós!

L'APP MÀGICA

Són les 17.40 hores. Joeliki és a l'Escola Pirata. Escolta amb atenció les explicacions de l'excèntric professor Centulo, el qual està presentant una nova *app* per a mòbils que acaba de fer.

–Xiquets, amb aquesta *app*, que se serveix de la tecnologia GPS, podeu trobar el que vulgueu. Us ho asseguro! He creat una aranya web que rastreja tot el publicat a Internet, inclús en la Dark Web. És una aranya molt més llesta que la de Google, per descomptat! No hi ha cerca que se li resistisca... tret d'alguna coseta. Hi ha llocs que l'*app* no troba, no sé per què, deu ser a causa d'un *bug*, és a dir, un error en el codi font que he de detectar i solucionar.

–Quins llocs no troba? –pregunta Ari, intriguada.

–Doncs són llocs on vaig anar d'excursió de xicotet, amb l'escola –explica Centulo, per a sorpresa de tot-hom–. No recordo el nom d'eixos llocs, però ho vaig passar tan bé en aquelles excursions que em faria molta il·lusió tornar-hi. Però la maleïda aranya no vol donar-me el gust!

–Potser podries preguntar-ho als teus excompanys d'escola, no? Tal volta ells se'n recorden! –proposa Ari.

–Ui, no sé jo... –fa Centulo, esquívol–. En fi, deixem-nos de xerrameca, i, per favor, proveu l'*app* en els vostres *magicphones*, i digueu-me si us funciona bé. He de descobrir per què es produeix el *bug*!

Són les 19.00 hores. S'han acabat les classes a l'Escola Pirata. Joeliki torna cap a casa. Sa mare li ha donat deu euros per a comprar dues barres de pa, perquè ella avui ix tard de treballar i no podia comprar-les. El jove *hacker* té ganes de provar l'*app* del professor Centulo. Mentre camina pel carrer, agafa el *magicphone* i la instal·la. S'assembla molt a l'*app* Maps, de Google, però la de Centulo s'anomena *Llocs* i utilitza *OpenStreetMap*, un projecte de mapes col·laboratius i de llicència lliure. Joeliki cavil·la què buscar i, com té fam, se li acut escriure

en la caixa de cerca «la millor hamburguesa de la ciutat». Immediatament, l'*app* assenjala un lloc en el mapa. Seguint-ne les indicacions, Joeliki arriba al lloc marcat. És un bar vell i decadent. No sembla que allí puguin fer les millors hamburgueses de la ciutat, però, de totes maneres, hi entra i demana una hamburguesa, la qual paga amb els deu euros del pa. Poc després, li la serveixen. La prova i, efectivament, és la millor hamburguesa que ha provat mai! Està boníssima! L'*app* del professor Centulo funciona!

A continuació, Joeliki, enjogassat, escriu la cerca «jocs de Play 4 gratis». A l'acte, l'*app* li marca un lloc bastant a prop. Orientant-se amb el mapa, arriba al punt assenyalat, una casa particular. Toca el timbre i, pocs segons després, obri la porta un home amb barba d'uns quaranta anys.

–Potser ho troba desgavellat –comença a dir el Joeliki, vergonyós–, però té jocs de la Play 4 per a donar?

L'home, sense dir ni piu, entra a casa i, segons després, apareix amb una bossa plena de videojocs.

–Pren –diu l'home, donant-li la bossa–. És curiós. No fa ni deu minuts que he publicat a Twitter si algú voldria els meus vells jocs de la Play, i, casualment, apareixes tu a casa meua demanant-me'ls.

–Haurà estat sort... –menteix Joeliki, conscient que no ha estat cosa de la sort, sinó de l'*app* màgica.

L'aprenent de ciberpirata està més content que un gínjol! L'*app* del professor Centulo és una meravella! Acaba de trobar tot un tresor: a la bossa, hi ha més de trenta videojocs! Entusiasmats pels resultats de l'*app*, Joeliki opta per escriure en la caixa de cerca «Estela». Novament, a l'acte, l'*app* assenjala un lloc al mapa. El jove *hacker* se'n fa creus! Estela, el seu amor virtual del Brasil, és tan a prop? Per fi podran veure's en persona? Joeliki corre, ansiós, fins al punt marcat.

Joeliki: Eiii!!! Hi ets?

Estela: Sip

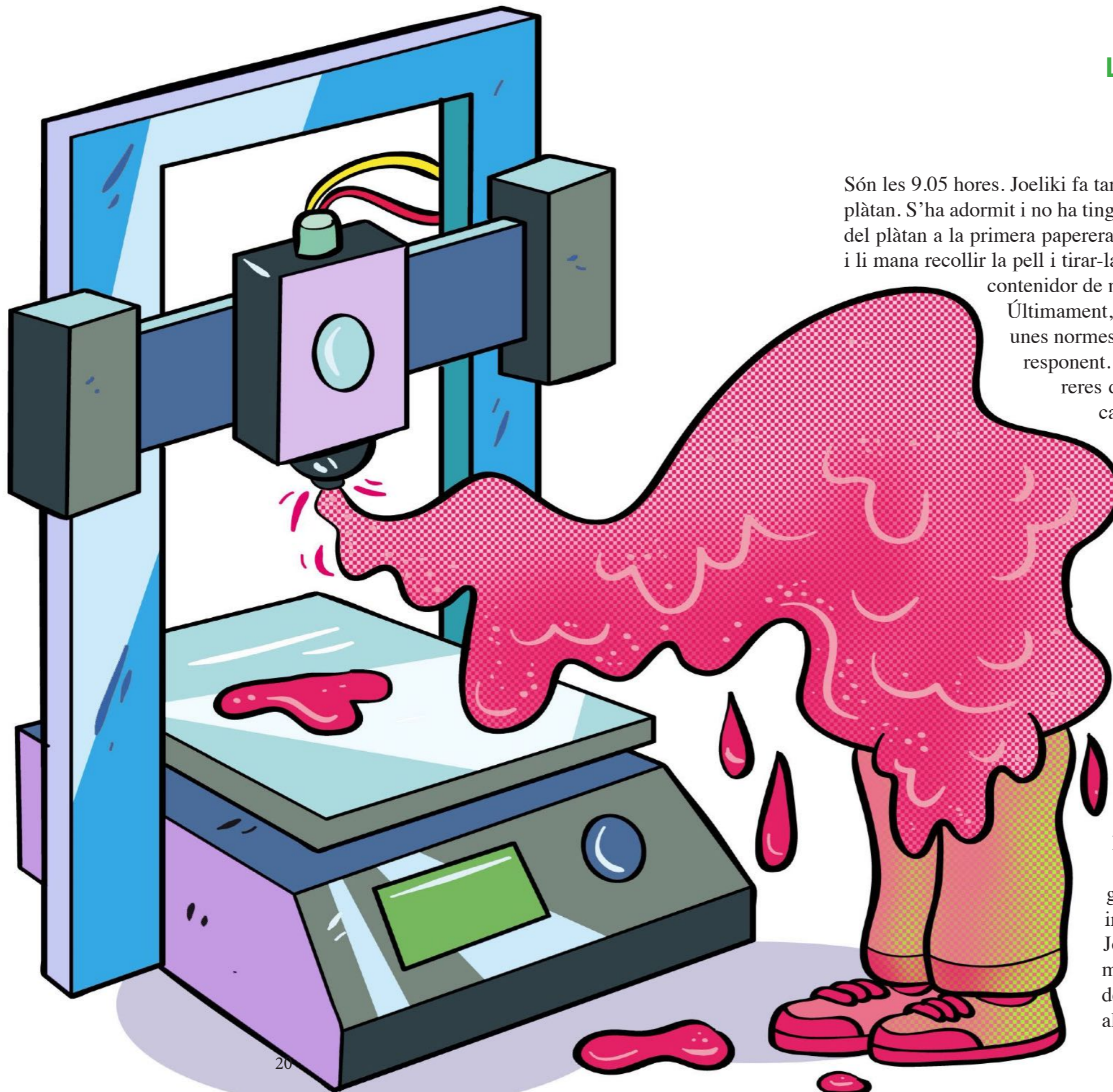
Joeliki: Ací a prop? A la meua ciutat?

Estela: Què dius??? Soc al Brasil, com sempre. Què et passa???

Joeliki, desil·lusionat, alça el cap i descobreix que l'aplicació l'ha portat fins a una agència de viatges. A l'aparador hi ha un cartell enganxat que posa: «Viatja a Rio de Janeiro per només 200€». Malauradament, el Joeliki només té quatre euros, així que haurà de deixar-ho per a una altra ocasió.

Mentre camina cap a casa, decebut per no trobar-se amb Estela, es recorda del professor Centulo i el *bug* que ha detectat. Cerca a l'*app* «excompanys de Centulo». Ara l'*app* assenjala la seu d'una associació de veïns. En arribar-hi, Joeliki es troba una terrassa plena de gent. Pregunta en veu alta si algú coneix Centulo, i tres persones responen que sí, que van anar amb ell al col·legi, però que fa molts anys que no saben res d'ell. Admeten que no el tractaven molt bé, el marginaven perquè aleshores ja era un *friki* dels videojocs i la informàtica i mai no volia jugar a futbol, però afirmen que estan penedit i estarien encantats de tornar-lo a veure. Joeliki no s'ho pensa dues vegades i decideix telefonar a Centulo per tal de posar-hi remei. Posa el mode «mans lliures» en el *magicphone*, perquè puguin conversar entre tots quatre. Comencen a recordar les excursions que feien, com una en què Centulo va caure d'un burro i va fer-se molt de mal al cul, i organitzen una excursió per al dissabte a fi de tornar a alguns d'aquells llocs en què s'ho passaren tan bé.

Al capdavant, l'aplicació *Llocs* no tenia cap *bug*; simplement, calia saber què buscar i suturar ferides del passat. Joeliki, de camí a casa, encara és a temps de comprar les dues barres de pa. Un cop a casa, mentre espera que arribi la seua mare, es promet que no permetrà que cap *bug* li impedisca recordar dies tan bons com aquest. Decideix fer temps provant els jocs de la Play que li han regalat.

LA IMPRESSORA 3D

Són les 9.05 hores. Joeliki fa tard al col·legi. Camina de pressa pel carrer mentre es menja un plàtan. S'ha adormit i no ha tingut temps de desdejunar a casa. En entrar a l'escola, tira la pell del plàtan a la primera paperera que es troba, però el director, que l'ha vist, li crida l'atenció i li mana recollir la pell i tirar-la a la paperera que li correspon. Joeliki s'excusa i la llança al contenidor de matèria orgànica.

Últimament, el director està obsessionat amb el reciclatge. Ha imposat unes normes molt estrictes perquè cada residu vaja a la seua paperera corresponent. Joeliki està a favor del reciclatge, però tenir vint-i-dues papereres diferents li sembla excessiu! És quasi impossible saber on va cada cosa! Tanmateix, ningú protesta per l'estricta sistema de reciclatge, perquè tothom està més pendent d'una novetat que causa furor a escola: la impressora 3D, una donació d'un donant anònim. La impressora 3D pot imprimir qualsevol cosa: cadires, taules, pissarres, robots... i fins i tot els aliments del menjador d'escola! A Joeliki no li agrada gens el menjar imprès, troba que té gust de raigs, però els encanta a la resta, inclosos Miquel i Vicent, els quals estan fascinats amb les divertides i originals formes d'aquest nou menjar.

Joeliki, per fi, entra a l'aula. La professora no hi és i hi ha molt de rebombori.

–Tampoc ha vingut la Grenyes avui? –pregunta Joeliki, estranyat.

–No. Encara deu estar malalta –respon Miquel.

De sobte, apareix per la porta la professora Carlota, anomenada la Grenyes pels alumnes perquè sempre duu una abundant i despentinada cabellera, amb grans grenyes. Tot-hom corre al seu lloc.

–Silenci! Però açò què vol dir? Quin caos! Esteu tots castigats! Copieu el tema deu del llibre sencer! –cria la professora, irada.

Joeliki nota alguna cosa rara en la Grenyes: el seu cabell té més volum del normal i sembla més accelerada i rabiosa que de costum, quan sol ser una persona molt tranquil·la i contrària als càstigs.

Més tard, al pati, Joeliki està parlant amb Miquel i Vicent sobre videojocs, quan, de sobte, interrompen la conversa Clara, Diana i Rosalia. Estan mullades cap a peus i molt enfadades.

–T’has passat, Joeliki! Anem a dir-li-ho al director! –cria Clara, indignada.

–Què ha passat? –pregunta Joeliki, sorprès.

–No dissimules! T’hem vist com ens tiraves globus d’aigua! No fa gràcia! –li recrimina Diana.

Joeliki intenta convèncer-les que ell no ha estat, però els seus esforços són en va: elles tenen molt clar que ha estat ell. L’han vist amb els seus propis ulls. Joeliki sospita que alguna cosa estranya passa avui al col·legi: la professora Carlota no semblava ella, estava molt rara, i ell, ara, sembla que té un doble que es dedica a llançar globus d’aigua. «Ací hi ha gat amagat!», pensa el jove *hacker*. Amb la mosca darrere l’orella, Joeliki es posa a explorar el col·legi a la recerca d’alguna pista. De sobte, al lluny, veu un xiquet idèntic a ell. És el seu doble! Segur que ha estat ell qui ha llançat els globus d’aigua! El doble baixa al soterrani, on és la impressora 3D. Joeliki el segueix sigil·losament per a no ser descobert. Allí descobreix que, a més del seu doble, hi són Ricky, el director i la Grenyes.

–Falten escombraries orgàniques! Què has fet amb els 120 quilos que vaig portar-hi ahir? Els has gastat amb aquests dos espantaocells, veritat? –pregunta el director, empipat, a Ricky, assenyalant els dobles de Joeliki i de la Grenyes.

–He estat fent unes proves, he, he –contesta Ricky, rialler–. Recorda que el meu oncle, Mr. Virus, va donar la impressora 3D al *col·le* amb la condició de fer la guitza als xiquets, especialment a Joeliki.

Joeliki al·lucina amb el que està escoltant i decideix traure el *magicphone* i enregistrar en vídeo la conversa. El que acaba de descobrir és molt gros! El seu doble i la Grenyes estan fets amb la impressora 3D!

–Necessito 200 quilos d’escombraries orgàniques per a imprimir el menjar d’aquesta setmana! –cria el director, iracund–. No vull gastar diners en alimentar els dropos dels alumnes! El sistema de videovigilància que vull comprar és molt car i no puc perdre ni un cèntim en comprar menjar!

Joeliki no se’n sap avenir. El menjar que mengen cada dia està fet amb escombraries orgàniques! Ecs! Per això el director estava tan pesat amb el reciclatge! Joeliki, indignat, es connecta al senyal wifi de la impressora 3D i imprimeix tres galls. Els galls, fora de si, comencen a picotejar Ricky i el director, els quals corren espavorits de banda a banda, intentant fugir dels galls. Joeliki esclafeix a riure i, sense perdre ni un segon, comparteix el vídeo que ha enregistrat per Whatsapp. En ell, queda clar que el director imprimeix el menjar de l’escola a partir de les escombraries orgàniques que es recullen a fi d’estalviar-se diners. El vídeo, en pocs minuts, es fa viral i tothom descobreix les fastigoses maquinacions del director. Aquella mateixa vesprada, el Consell Escolar obliga el director a desfer-se de la impressora 3D i a fixar unes noves normes de reciclatge més equilibrades.

EL MISTERI DE LES COOKIES

Fa uns dies que, sense motiu aparent, els xiquets reben per correu paquets de *cookies*, unes delicioses galetes amb encenalls de xocolata. Ningú sap qui les envia, però, tanmateix, tothom està molt content de rebre-les, perquè estan boníssimes, tan gustoses que, un cop comences a menjar-les, no pots parar fins a acabar el paquet. Joeliki no entén per què ell i els seus companys de l’Escola Pirata no reben les galetes. Miquel i Vicent les mengen a totes hores, inclús a classe, i li n’ofereixen, però Joeliki es resisteix a provar-les, ja que sospita que alguna cosa

tèrbola s’amaga darrere d’aquests regals misteriosos. A més a més, Joeliki s’ha adonat que, com més *cookies* mengen els seus amics, més nerviosos es posen i més ganes de comprar coses els entren. I encara hi ha més: en el paquet de les galetes hi ha una adreça web, www.lateuacompra.com. Si accedeixes a aquest lloc web i t’identifiques amb el teu nom, apareixen, a l’instant, tots els productes que t’interessen a preus espectaculars. Pareix màgia! Comprar en aquest web és molt senzill i ràpid, i la gent hi compra compulsivament. A Joeliki li sembla que les galetes són l’esquer d’un negoci rodó.

Són les 18.00 hores. Joeliki és a casa de Miquel. Estan cercant informació amb l’ordinador per a un treball de classe. Miquel utilitza el navegador *Chrome* per a navegar per Internet, i Joeliki s’adona que, cada vegada que entra a un lloc web, accepta totes les *cookies* sense ni tan sols llegir el que implica acceptar-les. Les *cookies* no només són unes suculentos galetes, sinó que, en informàtica, també se li diu *cookie* al registre de la nostra navegació en un lloc web determinat, fent accessible la nostra informació personal al propietari del web. De sobte, toquen al timbre: porten un paquet més de les delicioses galetes amb encenalls de xocolata. Miquel obri el paquet i comença a devorar les galetes una rere l’altra. Mentre el seu amic menja, Joeliki escriu a Ari. Se li ha encès la llumeta!

Joeliki: Ari, hem de parlar!!! He descobert una cosa molt interessant sobre el misteri de les galetes!!

Ari: Estic farta de les maleïdes galetes!! Des que han aparegut, la gent només menja i compra!!

Joeliki: Síiiii!! Però crec que ja sé per què. Hi ha una relació entre les galetes i les *cookies* dels webs

Ari: Uooo!! De *cookie* a *cookie* i tiro perquè em tuqui???

Joeliki: Hehehe Ens veiem en 30 minuts a l'Escola Pirata i t'ho explico tot. Ok???

Ari: Okkkkk

Són les 20.00 hores. Joeliki es troba amb Ari a l'Escola Pirata i li conta la seua teoria: les galetes s'envien només als xiquets que accepten les *cookies* dels webs i no les esborren. D'alguna manera, hi ha algú que obté les adreces IP dels visitants i pot geolocalitzar-los per tal d'enviar-los els paquets de les galetes. I, amb la informació que proporcionen les *cookies* sobre el que fem a Internet, aquest algú que mou fils des de l'ombra confecciona l'oferta de productes personalitzada al web www.lateuacompra.com. Sembla un pla perfecte! Segons la hipòtesi de Joeliki, ningú de l'Escola Pirata rep les galetes perquè, des del primer dia, a l'escola, els han explicat la importància de navegar de forma segura i empren navegadors com *Tor* o *Brave*, o, en el cas d'utilitzar altres navegadors com *Firefox*, ho fan en mode privat o d'incògnit per a no deixar rastre. Ari creu que la teoria de Joeliki és molt sòlida i sospita que aquest «algú» que ha ordit el pla és el malvat Mr. Virus.

Ari i Joeliki li ho expliquen tot al professor Hack, i aquest, amb un sofisticat *software* per a rastrejar transaccions de *bitcoins*, detecta moviments sospitosos de molts de diners, fets darrerament per Mr. Virus. Tot apunta al fet que el malèfic Mr. Virus està darrere d'aquest complex pla maquiavèlic, el qual inclou la compra massiva d'informació de les *cookies*, l'enviament de les gustoses galetes i el web www.lateuacompra.com.

Més tard, els professors Hack, Centulo i Cornèlia es reuneixen i programen un virus bo que instal·la un *add-on anticookies* als navegadors dels ordinadors infectats. En un parell de dies, el virus es propaga, i els xiquets comencen a navegar de forma segura, sense poder ser espiats, i deixen de rebre galetes. Dies després, el web www.lateuacompra.com desapareix. Han tornat a guanyar-li la partida a Mr. Virus! Joeliki i Ari estan contents de tenir amics que no només mengen i compren!

ÍNDEX

El guardià del col·legi	2
El profe centulo, youtuber	4
La videotrucada	6
Tir al plat boig	9
La retrobada	11
Per aaron swartz!	14
Creative commons	16
L'app màgica	18
La impressora 3d	21
El misteri de les cookies	23

Ja estem preparant la publicació d'un nou llibre amb més aventures de Joeliki
EL REVERS DE FUNWORLD!

© Maties Segura i Rubio / Abraham Carreiro, 2023

Revisió de textos: Maties Segura i Sabater

Els autors consenten la difusió dels continguts d'aquest llibre d'acord amb les normes internacionals de la llicència Creative Commons, segons les disposicions de reconeixement, no comercial i compartir igual (CC BY-NC-SA 4.0). Per tant, els textos d'aquest llibre poden ser reproduïts amb finalitats NO comercials, citant explícitament el nom dels autors i, si se'n fan obres derivades, la distribució d'aquestes ha de fer-se amb la mateixa llicència que regula aquest llibre.

CONTACTE:

Maties Segura i Rubio

Telf: +34 625 08 87 79

Mail: maties.segura@gmail.com

